

i, at det vil være rigtigt at fastholde den erstatningspraksis, som har udviklet sig i de forløbne ca. 40 år. Dette vil svare til, hvad der gælder i forskellig udenlandsk ret, jfr. 1961-betænkningen side 76 ff. Man er på den anden side af de af kommissionsflertallet nævnte grunde enig med flertallet i, at erstatningspligten ikke bør skærpes yderligere.

En regel i overensstemmelse hermed er optaget i nærværende forslags § 19.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Når bemærkningerne afviger væsentligt fra bemærkningerne til de tidligere lovforslag, er de sat med kursiv.

Til § 1.

Bestemmelsen er ny.

Stk. 1 og 2, der definerer begreberne „grundvandsområde“ og „indvindingsopland“, svarer til KF § 2, stk. 4, 1. og 2. punktum. Om begreberne henvises til 1961-betænkningen side 33. Ved et grundvandsområde forstås herefter et underjordisk område, skrånende nedad mod et sted, hvor grundvandet løber ud i et overfladevand (en å, en sø eller havet), og således afgrænset af underjordiske vandskel, at grundvandet i området ikke har forbindelse med grundvandet i andre områder. Ved afgørelsen af, hvorledes grundvandsforekomsterne i en egn skal fordeles mellem forskellige interesser, vil udgangspunktet være den samlede grundvandsdannelse i området, og begrebet har derfor bl. a. betydning ved sådanne fordelingsproblemer, jfr. lovforslagets §§ 5, stk. 2, 20, 30, 31 og 33. Ved oplandet for et vandindvindingsanlæg, der indvinder grundvand, forstås den del af et grundvandsområde, hvorfra grundvandet må antages at strømme til indvindingsanlægget under dets drift. Oplandet vil herefter begynde ved et underjordisk vandskel nærmest oven over vandindvindingsanlægget og derfra forløbe nedad forbi indvindingsanlægget. Indvindingsanlægget vil ofte fremkalde en „sænkningstragt“ i oplandet med den dybeste del af tragten ved vedkommende boring; nedenfor anlægget vil tragten afsluttes med et kunstigt vandskel, der danner den nedre afslutning på oplandet. Ligger der flere indvindingsanlæg i nærheden af hinanden, kan de have et fælles opland. Eventuelt kan et helt grundvandsområde være udnyttet som indvindingsopland, og begreberne falder da sammen. Der er grænser for, hvor store vandindvindingsanlæg der kan rummes inden for et fælles indvindingsopland, og indvindingsoplandet kan derfor også have betydning ved fordeling af vandforekom-

sterne mellem flere interesser, jfr. §§ 20, 30, 31 og 33. Den grundvandstandssænkning, som kan medføre erstatningskrav efter § 19, vil tildels ligge inden for indvindingsoplandet; der kan dog forekomme sekundære sænkninger neden for indvindingsoplandet på grund af formindsket vandstrøm. Ved bedømmelsen af, i hvilke områder man navnlig skal sikre grundvandet mod forurening, jfr. kap. V A, er vandforsyningsanlæggenes indvindingsoplande af væsentlig betydning. I praksis vil man ofte ikke kunne fastlægge grundvandsområder og indvindingsoplande med større sikkerhed og må så klare sig med anslåede områder.

Efter KF § 1, sidste pkt., skal ordet „vandløb“ i vandforsyningsloven forstås i overensstemmelse med § 1 i vandløbsloven — lov nr. 214 af 11. april 1949 som ændret ved lovene nr. 171 af 3. maj 1963 og nr. 213 af 4. juni 1965 — med de begrænsninger, der følger af forholdets natur. Ved dette forbehold tænkes på, at vandløbslovens begreb ikke omfatter overfladevande, der kun berører en enkelt ejendom, f. eks. visse damme. I stk. 3 foreslår man, at begrebet defineres selvstændigt i stedet for ved en henvisning til vandløbsloven; ordet „vandløb“ skal herefter forstås som angivet i vandløbsloven, dog således, at begrebet i vandforsyningsloven også omfatter vandløb, der kun berører en enkelt ejendom.

Til § 2.

Bestemmelsen, der omfatter planlægning af kommende vandforsyning i kommunerne, er ny. Om nødvendigheden af planlægning henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Allerede nu foretager en række kommuner nøje planlægning af deres vandforsyning for en lang årrække frem i tiden. Forslagets § 2, 1. pkt., giver kommunalbestyrelserne i primærkommunerne en egentlig pligt til — i det omfang, det må anses for nødvendigt — at iværksætte undersøgelser og lade udarbejde planer vedrørende vandforsyningen i kommunen. For indersonområder er pligten til at have planer for vandforsyningen for de kommende 5 år i overensstemmelse med § 6, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 279 af 1. juli 1965 om regulering af bymæssige bebyggelser. Vandforsyningen er traditionelt primærkommunernes sagsområde, medens amtskommunerne normalt ikke udfører og bekoster vandforsyningsanlæg. Hvis et amtsråd anser det for ønskeligt at iværksætte undersøgelser og planer, således som det på en række steder er sket i praksis, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit 2, skal amtsrådet dog være berettiget til at foretage sådanne undersøgelser og planlægningsarbejder inden for amtskommunens område.